

„Mikor kelhetek fel?”

„Csak küzdelem a halandó sorsa a földön, napjai úgy telnek, mint a napszamosnak! **A**hogy a rabszolga eped az árnyék után, és a napszamos várja a munkabért, úgy jutottak nekem hiábavaló hónapok, nyomorúságos éjszakákkal fizettek ki engem. **Ha** lefekszem, azt kérdelem: Mikor kelhetek fel? Hosszú az este, és tele vagyok nyugtalansággal hajnalig.” (Jób 7, 1-4.)

Számomra nagyon drámai az, ahogy Isten Igéjében Jób szavai bemutatják a nehéz helyzetbe került ember várakozását. Várni egyébként sem könnyű, mert velejárója a bizonytalanság, sőt megkockáztatom, hogy olykor még a reménytelenség is. Nagyon fontos tehát, hogy a várakozás dolgában rendbe legyen az életünk, mert az Újszövetségben kiemelt helye van a várakozásnak, a várásnak. Elsősorban az Úr Jézus visszajövetelével kapcsolatos várás az, ami be kell hogy töltsen az életünket és az nem lehet olyan kínos, mint ahogy ezt fenti igénk is bemutatja. Be kell vallanunk, hogy voltak olyan helyzetek, amikor „nyomorúságos éjszakákkal fizettek ki” az emberek, és a nyugodt alvás és áldott pihenés helyett az a kérdés feszítette a szívünket: „Mikor kelhetek fel?” Mennyire más az a várakozás, amelyről a zsoltáríró beszél: „Várom az Urat, várja a lelkem, és bízom ígéretében. Lelkem várja az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, mint az örök a reggelt.” (Zsoltárok 130, 5-6.)

Az áldott, sőt, mi több, a boldog várakozás titka az Istennel rendezett, megbékélt állapot, amely azt is jelenti, hogy Jézus Krisztussal véglegény-menyasszony viszonyban élünk. Amikor Ő uralja ezt a várakozást, akkor gyönyörűsége lesz minden pillanata. Az Ő jelenlétével az Ő békessége jár együtt, amelyet annak idején a tanítványainak is odaadott, és erről írja Pál apostol, hogy: „...Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Filippi 4, 7.) Ebben a békességgel teljes Krisztusvárásban nem kell attól rettegnem, hogy mi lesz, ha lefekszem, s nem az foglalkoztat, hogy: „Mikor kelhetek fel?”

Dávid is erről tesz bizonyosságot, amikor így szól: „Lefekszem, alszom és fölbredek, mert az Úr támogat engem.” (Zsolt. 3, 6.)

A keserves várakozásba nagyon bele lehet fáradni; az örömteljes várakozásban pedig a Szentlélek megújít bennünket, mert ébren tartja azt a tudatot, hogy kire várunk, és vele együtt mondhatjuk: „Jöjj, Uram Jézus!” (Jelenések 22, 20.)

– Mj

„Én pedig várom az Urat...”
Ésaiás 8, 17/a.)

Amikor az ember
Már meghasonlik ön-ön magával,
Amikor a testvér
Élete bűnével testvérére rávall,
Amikor a vándor
A pusztában már nem talál utat,
Más perel az éggel,
– „Én pedig várom az Urat!” –

Amikor az ember
Kezében tartja a biztos halál titkát,
S a messze-néző
Önmaga nagyságától semmit nem lát,
Amikor az ember
Őszinte szívéért a csillagokban kutat,
Más örök dicsőséget akar,
– „Én pedig várom az Urat!” –

Amikor az ember
Életében elszárad az utolsó virág,
Elhull a lomb,
S a kopár földön csak a szél kiált,
Amikor a szomjazó
Egy csepp vízre sem lel már kutat,
Más talán átkát szórja,
– „Én pedig várom az Urat!” –

„Az Úr a te őriződ, az Úr a te oltalmad jobb kezed felől. **N**em árt neked **nappal** a nap, sem **éjjel** a hold. **Az Úr** megőriz téged minden bajtól, megőrzi életedet. **M**egőriz az ÚR jártodban-keltesben, most és mindenkor.” (Zsoltárok 121, 5-8.)

Amikor az ember
Feltárja mindazt, ami mély tudomány,
S mégis veszni fog,
Nem teljesül az évezredes, ősi vágy,
Bár fürkésző szemmel
Fönn az égi csillag-világban kutat,
Istent nem tiszteli,
– „Én pedig várom az Urat!” –

Amikor a remény
Foszlik mint a rongy, sivár lesz a szív,
A közöny torát üli,
Az emberi szó csak taszít, és nem hív,
Amikor az ég felé
Ösvényt egy szelíd tekintet mutat,
Szívem rabul esett, és
– „Én mindhalálig várom az Urat!”
Makovei János

Ilyen az áldott várakozás:

„Így szolgált
Jákób Ráhelért hét
esztendeig, de ez
csak néhány napnak
tűnt neki, annyira
szerette őt.”
(1Mózes 29, 20.)